

РЕШЕНИЕ

№ 3423

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4724** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. Т./ J. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на И., срещу заповед рег. № 5364з-1331/28.04.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която е продължено принудителното му настаняване в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) с шест месеца, считано от 30.04.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка (ПАМ), но не по-късно от 30.10.2023г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради необоснованост, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при постановяването му, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Моли съда да отмени на заповедта за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ и да разпореди освобождаването му.

Ответникът, директорът на Дирекция „Миграция“ при МВР, изпраща административната преписка по издаване на заповедта. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Не претендира разноски.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: Въз основа на заповед рег. № 5364з-2782/31.10.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, иранският гражданин Д. Т./ J. Т., на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, е принудително настанен в СДВНЧ, във връзка с организиране изпълнението на наложената му, на основание чл. 39а, ал.1, т.2, 1л. 41т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, със заповед рег. № 4417 ПАМ -124/25.12.2018г. на началника на ГПУ Генерал Т. ПАМ – “връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Заповедите са издадени след извършен трансфер от Федерална република Германия към Република България, на основание чл. 8, ал.2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществявайки действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, по искане на Ф. за обратно приемане.

От приложената административна преписка се установява, че жалбоподателят не разполага с документи за самоличност.

Във връзка с предприетите действия по изпълнение на наложената ПАМ служители на Дирекция “Миграция” са провели редица беседи с чуждия гражданин, резултатите от които са отразени в докладни записки с номера: рег.№ 5364р-26020/ 23.11.2022г; рег.№ 5364р-28649/ 21.12.2022г; рег.№ 5364р-2623/ 31.01.2023г; рег.№ 5364р-3977/ 17.02.2023г и рег. № 5364р-6396/16.03.2023г. При беседите жалбоподателят категорично заявява, че не желае да се завърне доброволно в страната на произход и няма да съдейства на полицейските органи за изпълнение на наложената му ПАМ, тъй като се страхува за своя живот, защото е приел християнската религия.

С докладна записка рег. № 5364р-8684/10.04.2023г. относно необходимостта от продължаване срока за принудително настаняване в СДВНЧ на гражданина на Ислямска република И., на сектор ИЧ към ОПНП при Дирекция „Миграция“ е предложено да се изготви предложение за продължаване на срока на принудителното му настаняване в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ с шест месеца, считано от 30.04.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 30.10.2023г., тъй като към момента съществуват пречки за изпълнение на наложената ПАМ и е налице опасност да се укрие.

С писмо рег. № 536400-19404/06.04.2023. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ- МС) е поискана информация дали Д. Т./ J. Т. се намира в производство по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

От писмо изх. № ЦУ-04-703-1/ 12.04.2023г. на председателя на ДАБ – МС се установява, че Д. Т./ J. Т., е подал молба за международна закрила в република България на 21.01.2019г., по която е постановено решение за отказ от предоставяне на международна закрила в ускорено производство № УПХ41 от 01.02.2019г., влязло в сила след решение на Административен съд – [населено място].

С решение № ВР-9/ 23.03.2023г. на интервюиращ орган на ДАБ – МС е отхвърлена като явно неоснователна последващата му молба за закрила от 13.03.2023г. Решението е обжалвано пред Административен съд София-град. След служебна проверка съдът установи, че с окончателно решение № 3364 от 22.05.2023г. по адм.д. № 3431/2023г. по описа на АССГ обжалването е отхвърлено.

Според отразеното в докладна записка рег. № 5364р-9436/ 20.04.2023г., на 19.04.2023 г., във връзка със започване на административно производство по издаване на процесната заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ,

съгласно чл.26 и чл.34 от АПК, жалбоподателят е уведомен за започналото административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ на езика, който владее. Разяснени са му правата да участва в административното производство, да се запознае с административната преписка, да изрази становище, да направи възражение и да сочи факти и обстоятелства във връзка с издаване на заповед за продължаване на настаняването му, както и да представи нови доказателства. Няма данни такива да са постъпили. Приложена е декларация за информираност във връзка със започналото административно производство, подписана от жалбоподателя и преводача.

Като е обобщил и анализирал фактите, началник отдел П.-ДМ е изготвил предложение рег. № № 5364р-10110/28.04.2023г., срокът на принудително настаняване в СДВНЧ на Д. Т. да бъде продължен с 6 месеца, считано от 30.04.2023г., но не по-късно от 30.10.2023г., тъй като на тази дата изтича законоустановеният максимален срок от 6 месеца с добавените към тях и предвидени от българското законодателството допълнителни 12 месеца, както и на основание глава IV, чл.15, пар. 4-6 от Директива 2008/115 ЕО. Като причина е посочил, че пречка за изпълнението на наложената ПАМ по ЗЧРБ се явява липсата на документ за пътуване и отказът за съдействия пред компетентните органи, но считат, че е налице разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена

След като е утвърдил предложението на 28.04.2023г., директорът на Дирекция "Миграция" МВР е издал заповед рег.№ 5364з-1331, с която на основание чл.44, ал.8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ с 6 месеца, считано от 30.04.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 30.10.2023г.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка. Жалбоподателят не ангажира доказателства.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Видно от отбелязването върху самата заповед, жалбоподателят се е запознал с нея на език който владее на 28.04.2023г. Жалбата до съда е подадена на 09.05.2023г. Следователно, е подадена в срок, от адресат на оспорената заповед – лице с правен интерес от оспорването ѝ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция "Миграция", в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ и видно от заповед № 8121к-1498/19.04.2016г. на министъра на вътрешните работи.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществениите. На 19.04.2023 г., в съответствие с чл. 26 и чл. 34 от АПК, чужденецът е уведомен чрез преводач за започналото административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ, като собственооръчно е подписал декларация за информираност.

Изложени са фактически и правни основания за издаване на заповедта, като органът изрично се е позовал на предложението рег. № 5364р-10110/28.04.2023 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на

относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 3.03.1975 на ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило действието си, не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, каквото в случая е писменото предложение и докладната записка за изготвянето му, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

Оспорената заповед съответства на материалния закон.

Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед Д. Т. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той е със статут на „чужденец“, поради което приложение намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че е следвало незабавно да бъде освободен, след подаване на молбата за предоставяне на международна закрила до ДАБ – МС от 13.03.2023г.

Подадената последваща молба за закрила има качеството на нов факт, който е основание органът да извърши преценка дали са основанията за прекратяване на действието на принудителната мярка. В това отношение жалбоподателят, независимо от липсата в националното право на изрична разпоредба, с оглед на посоченото в чл. 15 (3) Директива 2008/115, има право да сезира органа с искане за прекратяване на принудителната мярка. Отказът органът да се произнесе или отказът да прекрати мярката подлежи на обжалване по съдебен ред, защото е акт, който засяга права и законни интереси на адресата. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в определение № 3528 от 22.03.2017г. по адм.д. № 2454/2017г.; Решение № 13563 от 09.11.2017г. по адм.д. № 9025/2017г. на ВАС; Определение № 6878 от 01.06.2017г. по адм.д. № 5086/2017г. на ВАС; Решение № 5637 от 04.05.2017г. по адм.д. № 952/2017г. на ВАС и др.

Съгласно чл.44, ал.12 от ЗЧРБ настаняването в специалните домове за временно настаняване на чужденци не се прекратява, когато има сериозни основания да се предполага, че чужденецът е подал последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 или 3. Въпреки, че в случая е налице последваща молба за закрила, то с оглед датата на подаването ѝ, може да се предположи, че е подадена, именно с цел да се затрудни изпълнението на наложената ПАМ. Този извод се подкрепя и от решение № 3364 от 22.05.2023г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на Д. Т. срещу решение № ВР-9 от 23.03.2023г. на интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което последващата му молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Следователно, както е посочено и в писмо изх. № ЦУ-04-703-1/ 12.04.2023г. от председателя на ДАБ – МС, изпратено в административното производство, статусът на жалбоподателя е „чужденец“.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на

разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО: "Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни. ". Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза, чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

По делото е установено по несъмнен начин, че Д. Т. няма валиден документ за завръщане в страната си по произход, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да се върне доброволно в страната си по произход, нито посочва трета сигурна страна. Напротив, установено е, че категорично заявява, че не желае да съдейства на компетентните органи. Предвид липсата на съдействие, е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му от страната. Същевременно по делото са ангажирани доказателства за предприети действия от компетентните органи за изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ –многократно са провеждани разговори с чужденеца с цел да бъде осигурено съдействието му за организиране на извеждането му от България.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Преминал е държавната граница не по нормативно установения ред и не през определените за това места в посока З. Европа, откъдето е върнат на 31.10.2022г. след прилагане на регламента Д.. В беседите си категорично заявява, че не желае да се върне в страната си на произход. Няма среда в страната, няма и семейство.

На следващо място, чужденецът не разполага с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция.

Не е доказано чужденецът да притежава необходимите средства за издръжка на територията на страната. Няма и декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин за времето на престоя му в България. Липсва и искане за замяна на заповедта за принудителното му задържане в СДВНЧ с по-лека мярка, като ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване.

Поради изложеното, съдът приема, че към датата на издаване на заповедта са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (6)

Директива 2008/115/ЕО. В случая не се установява в периода след издаване на заповедта за настаняването на оспорващия в СДВНЧ да са настъпили факти и обстоятелства, които да опровергават извода на административния орган за наличие на реална опасност от укриването му при прекратяване на настаняването му. Съгласно чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административни мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Видно от доказателствата по делото, само нежеланието на чужденеца да се завърне доброволно в страната по произход се явява пречка за издаване от посолството на Ислямска република И. на документ за пътуване. Отказът на чужденеца да се завърне доброволно в страната си на произход по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на неговото връщане или процеса на извеждането му от страната, посочените обстоятелства са от значение не само при преценката за първоначално задържане на чужденеца по чл.15, параграф 1, б. „б“ от Директива 2008/115 и за продължаване на задържането в хипотезата на чл.15, параграф 6, б. „а“ от същата Директива, но и по чл.44, ал.8, изр. трето от ЗЧРБ. При условия, че жалбоподателят бе дал съгласието си за доброволно връщане, националните компетентни власти биха му издали документ за пътуване и българските компетентни власти биха организирали връщането му до страната на произход. С оглед на горното, съответен на доказателствата по делото е изводът на административния орган, че е налице разумна възможност за извеждането на чуждия гражданин. Изложеното прави съответен на доказателствата по делото извода за наличие на предпоставките на чл.44, ал.8 ЗЧРБ, както и обоснован извода за наличие на предпоставките на чл.15, параграф 6 от Директива 2008/115 за продължаване на срока на принудителната мярка и за наличието на оправдана цел на задържането по смисъла на чл.15, параграф 4 от същата Директива. В този смисъл е и практиката на ВАС (решение № 1837 от 17.02.2023 г. по адм.д. № 11984/2022г., решение № 6310 от 27.06.2022 г. по адм.д. № 4898/2022г. на ВАС).

Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция Миграция действия, както

и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

По гореизложените съображения, обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

В полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение, тъй като не се претендират разноски.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Т./ J. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на И., срещу заповед рег. № 5364з-1331/28.04.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: